

"בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצֶרֶת תִּהְיֶה לָכֶם כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ."
[במדבר כט, לה]

טירונות תורנית

שמיני עצרת הוא חג מיוחד, מצד אחד הוא חג בפני עצמו, הוא נחשב רגל בפני עצמו (ויש לזה השלכות הלכתיות, כמו לענין אבלות ועוד), גם לא יושבים בו בסוכה, ולא נוטלים בו לולב. ומצד שני הוא גם קשור לחג הסוכות ומחובר אליו, ונקרא "שמיני" בגלל שהוא המשך ישיר לשבעת ימי חג הסוכות.

לחג הזה יש שני שמות:

א. חג שמיני עצרת.
ב. חג שמחת תורה.

בחז"ל יש אכן שני ימים טובים. הראשון הוא שמיני עצרת, והשני הוא חג שמחת תורה.

בארץ הקודש שתי הבחינות נכללות ביום אחד, ביום השמיני, אחרי שבעת ימי חג הסוכות.

מה הקשר בין שתי הבחינות של החג?

החג מגיע מיד בסיומו של חג הסוכות כדי לבשר לנו שמי שרוצה לזכות לכתרה של תורה צריך ללמוד את הלך מחג הסוכות.

בחג הסוכות מרגישים את **הארעיות** ואת **העראיות**. מרגישים שה' הוא מלך העולם ורק עליו בטחונו. אנו לא מוגנים בבית האבן שלנו. אנו נמצאים תחת כיפת השמים, נתונים לחסדי מזג האויר, ובעצם לחסדי ה' יתברך השולט בו.

אחרי שעברנו את הטירונות הזו, אנו ראויים לבוא ולשמוח בתורה.

כי התורה דורשת עמל. התורה דורשת שנהיה מסוגלים להשקיע. לא מקבלים את התורה עם כפית לפה, צריך עמל תורה, צריך קביעת עתים לתורה, צריך להחשיב את התורה, צריך להישען על התורה, ולא להישען על חכמתנו.

עם הכשרה כזו נהיה ראויים לשמוח בשמחת התורה, להיכנס להיכלי התורה, ולצלול למעמקי מי הדעת העליונים.

וכך אמר שלמה המלך ע"ה [משלי ג, ה]: **"בְּטַח אֶל ה' בְּכָל לִבְךָ וְאַל בִּינְתֶךָ אֶל תַּשְׁעֶן"**.

אחרי שעוברים את הטירונות בהצלחה, ממשיכים את ההכשרה, עד שמגיעים לדרגת קצונה, קרבת אלוקים, קיום המצוות ולימוד התורה לשמה ובשמחה.

איך אני אומר תמיד?

יש שנוהגים להתבטא כך בדרשות או בשיחות.

פשוט...

ברוך שזכית להגיע לשלב שאתה מצטט את עצמך. זאת אומרת אתה נשען על מקור נאמן ומהימן, שזה בעצם אתה בעצמך.

מה שנקרא "סמוך על סמוך", השאלה אם יש על מי לסמוך.

איך אני אומר תמיד, "חבר'ה נסחפתם". אגב, אני לא אומר את זה תמיד, פשוט רציתי לתת לכם כיוון להבין. **כי איך אני אומר תמיד** "עדיף לתת כיוון לאחרים, לפני שיתנו לך הם כיוון". עזבו, זה בשבילך האוירה (למי שלא הבין).

אז עם כל הכבוד והיוקרה, אח שלי יש מצב שנסחפת, ועפת על עצמך, רק לא ברור לי לאיזה כיוון עף לך הפוני (אם הוא עוד קיים).

חברים, אנחנו לא מהווים מקור לעצמנו. אפילו אמורא קדוש, מחיה מתים במאמר, כששואלים אותו מנין לך, הוא לא עונה "כי כך נראה לי, הוא מחפש מקור קדום להישען עליו, איזה תנא שאמר כדבריו, או שניתן לדיק מדבריו, ולהביא ראיה לשיטתי.

ויש בזה גם קצת ריח לא נעים של "גאווה סרוחה".

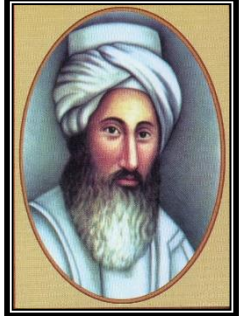
תראו, אנחנו לא חשודים להסתפק אם יש לנו ענוה כמשה רבנו או כהלל הזמון, זה לא שם, אז יש לנו גאווה, ומנסים לעבוד עליה, אבל בחיך, אל תגזים, גם בזה יש רמות.

יש אחד שישמח שיעשו לו כבוד. אולי לא מוסרי, אולי לא מתאים, אך עדיין בכלל הנורמליים יחשב, וב"ה יזכה לעבו ד על מידת הגאווה שלו.

אך יש בעל גאווה סרוחה, שידרוש בפה מלא שיכבדו אותו, והוא לא שם לב שכולם מזלזלים בו בדיוק בגלל אותה נקודה. רחמי שמים.

ויש את הרומז, שכל האחרים מגחכים על התמימות או האווילות של אותו אדם שרומז ובטוח שהוא הצליח להתחבא מאחרי המסכה שהוא בנה לעצמו, וכולם יודעים שהוא רודף כבוד.

יהי רצון שה' יעזור לנו לדעת מי אנחנו באמת.

תורת החיד"א

צפרנים - הנה מבחינת הצפרנים היו הלבושים של אדה"ר בהיותו בגן עדן הארץ לשמרו מהחיצונים, ובהתפשט מהם נשאר ערום, ונחבא מפני המזיקין והחיצונים
[דבש לפי צ, יט]

ילקוט יוסף

סימן תכו - דיני ברכת הלבנה

זמן ברכת הלבנה

כח. חודש חורפי שהלבנה מתכסית ברוב החודש בעננים, ובסוף ליל ט"ו לחודש זרחה הלבנה לאחר שכבר עלה השחר, קודם הנץ החמה, עד שאפשר ליהנות מאורה, רשאי לברך ברכת הלבנה בשעה זו, שאף על פי שאחר עלות השחר יום הוא, לענין זה יכול לברך כל שנהנה מזריחתה, ועדיין לא האיר המזרח.

כט. לכתחילה אין מברכין על הירח אלא במוצאי שבת כשהוא מבושם ובגדיו נאים. ומכל מקום אם חושש שעל ידי שימתין למוצאי שבת יש חשש שיפסיד את המצוה, ובפרט בחודשי החורף

שאינן רואים את הלבנה מדי לילה, אין צריך להמתין למוצאי שבת, ויכול לברך ברכת הלבנה גם בימי החול.

ל. לכתחילה ראוי לחזור לאומרה לכל הפחות במנין, משום ברוב עם הדרת מלך, וגם כדי שיוכלו לומר אחר סדר הברכה קדיש על ישראל. ומיהו אין זה מעכב, ואם לא מצא עשרה רשאי לברך ביחיד.

לא. טוב יותר להקדים לברך ברכת הלבנה אפילו ביחיד, מלהשהותה לאומרה בעשרה, שהכלל של "זריזים מקדימים למצות" עדיף יותר מהכלל של "ברוב עם הדרת מלך". אלא אם כן רוצה להשהותה בכדי לקדש הלבנה במוצאי שבת, שאז רשאי להשהותה למוצאי שבת, כדי שיקדשנה כשהוא מבושם [שו"ת יביע אומר ח"ב חיו"ד סימן יח אות א - ג]. ויש מי שכתב שמיד שרואה הלבנה צריך לברך, אפילו ביחיד, שאם יתעכב מלברך יעבור על איסור אין מעבירין על המצוות. אולם לדינא, שהווי מצוה משהינן כאשר כוונתו לקיימה באופן מהודר יותר, דבברכת הראייה [השבח] שרינן לעכב המצוה לקיימה במוצאי שבת וברוב עם.

[הנה בספר ברכת ה' פרק ד' עמ' רפח כתב, שמיד שרואה הלבנה צריך לברך, דאין מעבירין על המצוות. ע"ש. אולם כאשר כוונתו לקיימה באופן מהודר יותר מותר לעכב הברכה לברכה במצו"ש, כמבואר בפוסקים. ועיין בתרומת הדשן סימן לה, דמותר לדחות ברכת הלבנה כשיש סיבה, "ואשרי המחכה מלברך ברכת הלבנה כדי לברכה במוצאי שבת", והמצוה נעשית באופן משובח יותר. ע"ש. והן אמת דגם בברכת השבח אמרינן אין מעבירין על המצוות... ועיין בריטב"א תענית ו': דמניחין ברכת אל ההודאות להלל, כדי לאומרה ברוב עם, דכל כיוצא בזה רשאים להשהותה וכו'. ע"ש. והיינו דכשיש סיבה לאומרה באופן מהודר יותר לא שייך האיסור אין מעבירין על המצוות... ולכן אין דברי הספר ברכת ה' הנז' נכונים לדינא, אלא יש לנו לילך אחר דברי תרומת הדשן ורבותינו האחרונים שהעתיקוהו לדינא].

לב. יכול לקדש את הלבנה קודם ערבית, כדי לאומרה בצבור. אך לכתחילה צריך לאומרה אחר התפלה, שהרי קריאת שמע היא מן התורה, וגם היא תדירה, וברכת הלבנה אינה תדירה, ותדיר ושאינו תדיר קודם. ובחודשי החורף שאין הלבנה נראית ברוב החדש, מותר לכתחילה לברך ברכת הלבנה קודם התפלה, אם חושש שלא יוכל לברך על הלבנה אחר התפלה.